

„Így ni, ugye fáj?! Hát ne kiabálj!”

- Gratulálok Erzsikém! És mit szeretnétek, kisfiút vagy kislányt?
- Tudod, Zsuzsikám, mindegy, csak egészséges legyen.

Csak egészséges legyen...

Családunkba másodikként értem célba, és nagy volt ekkor az öröm, hiszen egy fiú után kislány született. A derűre hamar ború terült, amikor kiderült, az újszülöttnél egy szívzörejéből fallot- tetralógiát diagnosztizáltak. Az öröm helyét az aggodás vette át. Felmerült a kérdés, hogy miként tovább? Műtétek, kórház? De, hisz olyan pici, törekeny, rózsaszín... mivel „éremelte” ki ezt?

Kéthónapos koromban életmentő szívműtéten estem át, mellyel stabilizálták az állapotomat, ami nem romlott tovább, de stagnált. Hároméves voltam, amikor a kórházi várólistán sorra kerültem. Anyukám így emlékszik vissza:

- Egyik délután felhívott a kardiológus doktornő, és megkérdezte, hogy érzed magad, nem vagy-e beteg, mert egy kisfiú belázasodott, emiatt elmarad a műtétje, így esetleg Te is sorra kerülhetnél.

Innentől szörnyű gyorsasággal telt az idő, és végre el lehetett végezni a „nagy műtétet”. Csak így: „nagy műtét”. Egy biztos kezű, kiváló sebésznek csak ennyi, viszont a két aggodó szülőnek... Maga az örökké valóság. De ők bíztak, az orvosban, bennem, hogy meggyógyulok, és képes leszek én is szaladgálni, játszani a kis pajtásaimmal, a testvéreimmel. Játsszani anélkül, hogy tízméterenként elkékülne a szám. Én csak azt tudtam, hogy engem a doktor bácsi meggyógyít, és akkor nem fogok elfáradni.

Elérkezett a nagyműtét, ami szüleim számára egy félve várt nap volt. Tudták, hogy jobb lesz nekem, hitték, mert hinni akarták, hogy meggyógyulok, és komplikációk nélkül lezajlik az operáció. Viszont azzal is tisztában voltak, hogy kockázatos lesz. Hiszen egy ideig leállítják a gyermek szívét, majd újraindítják... amennyiben hajlandó újraindulni. Éjjel fél egykor remegő kézzel írták alá a műtétbe beleegyező nyilatkozatot.

Reggel 7:05 perc volt. Hangosan zörgött a hordágy kereke. Szüleim számára idegtépően hangzott, és bizonytalan volt. Látni pedig, a pici, hároméves kislányukat a hatalmas zöld hordágyon. De tartották magukat, tudták, ha ők bizonytalannak mutatkoznak, talán én is megijedek, nekem pedig most csak a gyógyulásra kell koncentrálnom.

A műtőajtóban elbúcsúztam tőlük, de még kérdeztem anyukámtól:

- Anya! Ha megműtenek, akkor én is tudok majd táncolni?
- Igen kislányom!
- Anya! Akkor meggyógyulok, jó?!

Erre már nem válaszolt. Csak potyogtak a könnyei. De mit is mondhatott volna?

Anyukám a szavát adta, hogy ha megműtenek, majd tudok táncolni, úgyhogy az elhatározás megvolt. Láttam én már a bátyámat táncolni, és a párjának volt szép, pörgős szoknyája, kopogós cipője...

A műtét komplikációk nélkül lezajlott. Mi több, a nyolcórásra tervezett műtéttel hat óra alatt végeztek.

A következő napok a várakozás napjai voltak. Olyan súlyos, és egy ilyen piciny szervezet számára megterhelő műtét volt, hogy a következő héten altattak. De szüleim minden nap bejöttek, pedig csak egy folyosói tv készüléken láthattak. Akkor még nem volt szabad bejárása az anyukáknak az intenzív osztályra.

Amikor felkeltettek az altatásból, lekerültem a lélegeztetőgépről, már bejöhettek hozzám. Meséltek nekem. Volt egy kedvenc mesekönyvem: „Régi szép mesék” Ez volt a címe. A mai napig tudom az összes mesét kívülről. Az egyikkel szavalópályázatot is nyertem elsőben. „Így ni, ugye fáj?! Hát ne kiabálj!” Csilla te...

De a keringésem még ekkor sem volt megfelelő, így akár felültem, vagy lefeküdtem, azt lassan, megfontoltan kellett tennem, hisz, ha elhamarkodtam, akkor távozott belőlem a reggeli, ebéd... Lesoványodtam, még kisebb voltam, mint egy hároméves lehet, és még törekenyebb. Ráadásul már nem is ettem. Csupán kindertojást voltam hajlandó majszolgatni, és narancslevet inni. Egyszer a doktor néni kétségbe esésében megkérdezte, hogy mit szeretnék enni, mert ő bizony lemegy a konyhára, megfőzeti nekem, csak egyek. De én semmit...

Aztán kiderült, a külső pacemakert nem tudják kivenni, mert a szívemnek csekély saját ritmusa volt, ami, kevésnek bizonyult. Így újabb műtét várt rám. Egy belső szívritmus-szabályozó beültetése, már nem jelentett olyan nagy kockázatot, de mégis egy beavatkozás volt. A műtét másnapján kísértálmam édesanyám elé, persze csakis a nővérke segítségével. Ekkor már három hete nem keltem fel, így igen nagy meglepetésként érte anyukámat, mikor meglátott, el is morzsolta néhány könnycseppet. Aznap, krumplileves és sajtos tészta volt ebédre. Egyiket sem szerettem. Mégis úgy faltam be, remegő kézzel, mint aki még életében nem evett ilyen finomat. Az egész gyermekosztály boldogan, áhítattal nézte, miként fogy el a leves egyik kanálról a másikra. Mikor kiürült a tányér, örömmel nyugtázták: Igen, P. Szabó Csilla három hét után végre evett! Két hónap benttartózkodás után elhagyhattam a kórházat. Hazamehettem. Haza, és oviba, haza a testvéreimhez, haza, és egészségesen.

Óvodába mentem. Anyukám pedig beíratott néptáncolni. Volt nekem is szép, pörgős szoknyám és kopogós cipőm. Emlékszem, milyen boldog voltam. Az első fellépésemre olyan nagy izgalommal készültem, hogy otthon hagytam a fellépéshez szükséges babámat. De szerencsére kaptam egyet kölcsönbe, amit aztán kint hagytam a színpadon meghajlás után.

Már nem fáradtam el, én is egészséges gyerek lettem.

Mikor általános iskolába kerültem, a doktor néni fel akart menteni tornából. Mélyen a szemembe néztem, és krokodilkönnyekkel elmagyaráztam neki, hogy nem menthet fel! Végül arra az

egyezségre jutottunk, hogy olyan felmentést kapok, hogy ha elfáradok, akkor megállhatok. Ez rendben volt, ezt el tudtam fogadni. Mentem, tornáztam, és néha tényleg el is fáradtam. Néha ezért pedig megálltam. Aztán a többiek csúfoltak, hogy „persze, mert ő megállhat, és mégis ötöst kap”. Bántott engem, hogy ilyet mondanak. Úgy döntöttem, hogy nem vitatkozom senkivel, hogy miért állok meg, ha kiköpöm a tüdőmet, akkor is végig csinálom.

A tornaórák mellett pedig néptáncoltam, heti kétszer. És középiskolában is. Majd bekerültem egy felnőtt együttesbe. Boldog voltam! Nem mondtam el senkinek, hogy milyen betegségem van, csak táncolni akartam. Találkoztam már annyi előítélettel, meg szem fennakadó „jééézusom” nézéssel, hogy nem akartam ezt közhírré tenni. Az együttes vezetőnek muszáj volt elmondanom mégis, amikor műtetre, pacemaker cserére került a sor. Erre jól emlékszem, mivel 17 éves voltam, és választhattam. Az ébrenlét mellett döntöttem, nem aludtam a műtét alatt. Mindössze annyit kértem, hogy had vigyek be zenét, mert nem akarom azt hallgatni, hogy „Törlést, szikét, jesszusom ez mi ez itt!”. És vittem be. Utólag tudom, nem a legjobb döntés volt Csík zenekart hallgatni, néhányszor rám szóltak, amikor egy nagyon jó szám volt... Kicsit morbid volt viszont hallgatni, ahogy veszik ki a pacemakert és szól a „Most múlik pontosan” végül engedtem, hadd menjen...

A szobatársaim viszont nagyon aranyosak voltak, jól összebarátkoztunk. Rengeteg csokit ettünk, és még többet nevettünk. Miután kijöttünk is tartottuk a kapcsolatot. Tartjuk a mai napig is.

A műtét után két héttel visszatértem táncolni. Táncoltam, mert szerettem. A zene, a ritmus, a mozgás, mondhatni lélelemem volt.

Szívesen vagyok itt, a mai napig.

Nagy gálára készültünk. Izgatottan vártam a párok és a műsorszámok kiosztását. Alig akartam hinni a fülemnek!

Egy hatalmas férfikéz döbrentett rá a valóságra. Belém karolt, és csak ennyit mondott: „Gyere Csillus!” Az lett a párom, aki a bátyám legjobb barátja, már a homokozó óta ismerjük egymást, aki számára mindig is Csillus maradok! Halovány kék fények, 400 ember a nézőtéren szemléli a 24 fiatal a színpadon, és a „most ez tényleg megtörténik érzés?”. Nem... Ez már elkezdődött, és már történik pillanat volt. Kikapcsoltam a nézőket. A párom és én léteztünk. Táncoltunk. Egyik mozdulatból a másikba. Csak arra eszméltem, hogy egyik percben még a függöny mögött izgulok, a másikban meg már vége a számnak. Gyorsan kerestem a következő viseletet. Hatalmas alsószoknya, pliszér felsőszoknya, mellény...és „fehér lilomszál...” Az utolsó szám is elkezdődött, és igencsak benne voltam, úgyhogy kezdtem felfogni a történeteket. Majd bejöttek a fiúk, odamentem a páromhoz. Rámosolyogtam, ő sandán vissza. És tudta, hogy én most a 2-4-5-5-7-11-2 kombinációt fogom ismertetni vele. Ez a dobások és a forgások számsora volt, amit ő a zenére jegyzett meg, én meg a számok alapján. És:2 Lent marad!

Vastaps, hatalmas ováció, 50 lelkes, és még lihegőbb ember a színpadon.

A nézőtéren pedig az összes eddigi tanárom, táncos társam. De leginkább az, akinek meg akartam mutatni, hogy én is tudok! Felé néztem, és gondolatban az járt az eszembe: „Nézd Anya! Én is tudok táncolni!”

Név	P. Szabó Csilla
E-mail cím	csilla.pszabo@gmail.com